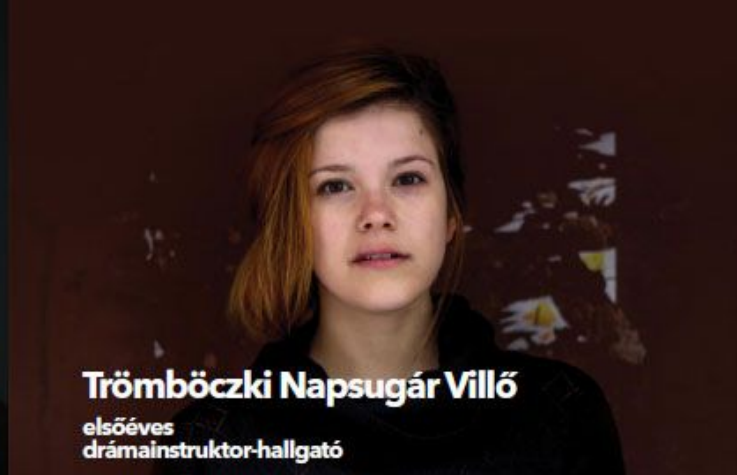

Szalay Bence

negyedéves
színművész-hallgató

fotó: Éder Vera

Trömböczki Napsugár Villő

elsőéves
drámainstruktor-hallgató

Vecsei H. Miklós

színművész,
az SZFE doktorandusza

fotó: Puska Judit

Mit tudtál meg magadról az SZFE-n?

Egész életemben csakis abba öltem energiát, amihez kedvem volt. Azért is jelentkeztem a színműre, mert azt gondoltam, itt végre csak azzal kell foglalkoznom, amit igazán szeretek csinálni. De itt is szembesül az ember olyan feladatokkal, amelyekhez nincs kedve. És ezen a ponton el kellett fogadnom: ahhoz, hogy azzal foglalkozhassak, amivel igazán szeretnék, bizonyos kötelezettségeket akkor is el kell végezni, ha semmi, de semmi kedvem nincs hozzá.

Mi az a kép vagy történet, ami mindig eszedbe jut majd az egyetemről?

Egy éjszakai próbán pár osztálytársammal az öltözőben pihentünk és beszélgettünk a jelenetről. Hárman álltunk, s az egyikünk nekitámaszkodott a mosdókagylónak, ami abban a pillanatban le is szakadt, össze is tört, a víz meg ömlött a falból...

Ha csak egy mondatot vihetnél magaddal az egyetemről, melyik lenne az és miért?

Zsótér Sándor tanítását: „ne elégedjen meg azzal, amit tud!” És azért, mert igaz van.

Hogyan adnál az egyetemhez „használati utasítást” egy elsős színészhallgatónak?

A legfontosabb: hallgass a tanárodra, csak jót akar neked! A színpadon ne a partnernek, hanem a partnerhez beszélj! Akár szereted, akár nem. Legyél bátran infantilis, de mindig pontos! És, ha a végén minden összeállt, vedd észre, hogy van közönség is, és nekik is csinálj valamit!

A drámainstruktor egy egészen friss fogalom, még körvonalazódó, alakuló jelentéssel, amit nehéz egy mondatban összefoglalni, annyira összetett és sok iránya van. Velünk, a mi személyiségünk, gondolataink és projektjeinek kapcsán is formálódik. Kinek való ez a szak? Azoknak, akik a színházat a közös alkotás, emberekkel való munka, játék és tanulás miatt szeretik. Akik úgy gondolják, színházi eszközökkel érdemes társadalmi és szociális problémákat feldolgozni, akik szerint a színház közösségi esemény, szeretnek kísérletezni, elmosni a színpad és nézőtér határait, és a közönségre alkotótársként tekintve, játszva nevelni. Akiknek kérdéseik vannak, vágnak a megismerésre, és sosem nőnek fel igazán. Akik szívükön viselik a világ sorsát, hisznek a változás lehetőségében. És persze még jó szervezők, és újszerű tanítók, tudnak pályázatot írni, jól kommunikálnak és még sorolhatnám. Az egyik kedvenc általunk megfogalmazott hasonlatom a színházi pizzafutár: ha a rendező készíti el a pizzát, a színészek a feltét, akkor a drámainstruktor az, aki elviszi az ajtódig és kezedbe adja.

Az érettségi környékén nem tudtam, mihez kezdjek magammal. Az írás érdekelt, a színészet, a színházcsinálás. A Színművészetin eltöltött öt év alatt sikerült ezeket az érdeklődéseket hivatássá formálni. Mestereim sosem próbálták rám erőltetni mások gondolatait, minden pillanatban azon voltak, hogy mire végzek, megtaláljam magamat és az utamat. Újult erővel, a világra nyitottan kezdhettem a pályát a diploma után. Ugyanakkor a DLA képzés lehetőséget adott arra, hogy ne szakadjak el teljesen mestereimtől, tanáraimtól, akik itt már kollégaként reflektálnak a felmerülő kérdéseimre, a tapasztalatlanságomból adódó vívódásokra. Hétfőnként együtt hallgatjuk más művészeti ágak képviselőivel a különböző színházi és filmes határterületek legizgalmasabb alkotóinak kurzusait. Ez az újtípusú légkör lehetőséget ad arra is, hogy ne csak a színházi világban szerezzek ismereteket, és esetlegesen komplexebb alkotások, alkotói csoportok is létrejöjjenek a magyar kulturális életben.

Gólya Ágnes

másodéves televíziós
műsorkészítő szakos hallgató

A tévét manapság sokan ódivatúnak gondolják. Bevalom, mielőtt idejártam, én is így tettem. Az SZFE-n a szakma legjobbjai oktatnak és ők megtanították, hogy a tévé rohamosan, gyökeresen változik és talán soha sem volt olyan izgalmas időszak a történetében, mint ma. A tévé már rég nem egy furnérdozós nappaliban, még mindig tele van lehetőséggel, mert a tévé nem más, mint tartalom. Azon túl, hogy itt megtanítanak vágni, szerkeszteni, kamera előtt beszélni, operatorködni, forgatókönyvet írni, ami mind valóban nagyon hasznos, megtanítanak figyelni, kritikusan és újítón gondolkodni, bátorak lenni, mert a tartalomgyártáshoz a szakmai tudás mellett ugyanolyan fontos ez az újító, merész attitűd. Ezt a hozzáállást tanultam meg itt. Velünk változik a tévé, kinövi a saját kereteit és csak az marad állandó, ami a lényeg: a tartalom.

SZFE
1865